

# Dokudramai i sirkusdrakt

**Verk Produksjoners «Build me a mountain» er en lysfontene av en forestilling som blander virkelighet med fiksjon og humor med alvor.**

#### TEATER

#### «Build me a mountain»

Verk Produksjoner

Av og med: Signe Becker, Tilo Hahn, Fredrik Hannestad, Saila Hyttinen, Anders Mossling, Per Platou, Håkon Vassvik og Daniel Wedel.  
Black Box Teater, store scene

**Med forestillinger som «Ifigeneia» og «Dealing with Helen» har Verk Produksjoner tidligere tatt for seg de greske mytene, og for ett år siden var det Pär Lagerkvists «Det evige leendet» som var utgangspunktet. Men nå har altså turen kommet til Bertolt Brecht, en av teaterhistoriens mest kjente navn. Teatermannen skal**

ha stått på Hitlers shortlist ved makttiltreddelse, og forestillingen dreier seg omkring et av Brechts flere eksilopphold – nemlig hos forfatteren Hella Wuolijoki i Finland.

**Scenerommet har en tydelig Verk-estetikk, mye takket være scenograf Signe Becker. Denne gang har de til og med fått plass til hele to små teater-scener på Black Box Teaters store scene, noe som tydeliggjør fiksjonen og de ulike narrasjonsnivåene i forestillingen. Alt som glitrer er kanskje ikke gull – men gjevt er det uansett. Og kombinert med plastic fantastic, ispedd like mange pop- og teaterhistoriske referanser som forestillingens manus, er forestillingen et visuelt boltrested.**

**Kort oppsummert kan man si at forestillingen i grove trekk følger Brechts stykke «Herr Puntilla og drengen hans Matti», som ble skrevet under Finlandoppholdet. Parallelt følger vi Brechts skriveprosess sammen med Wuolijoki – utviklingen av karakterene og handlingen, og de to forfatterens ulike teatersyn. Samtidig stiller**

**«Verk balanserer her humor med alvor, samt fiksjon med virkelighet, på for-billedlig vis.»**

Verk spørsmål ved en del av Brechts egne handlinger. Han reiser i eksil sammen med både kone, barn og flere elskerinner. De slår seg ned hos landeieren Wuolijoki, som er sosialist i hjertet sitt – som det heter i forestillingen. Flyktet Brecht egentlig fra den fryktelige virkeligheten og inn i sin egen fiksjon, inn i et idyllisk liv på den finske landsbygda – samt sin egen idealverden som han bygget gjennom enkle karakterer i skuespillene sine? Når Verk innledningsvis maner oss til å forflytte oss til 1940 ved fantasiens hjelp, og spør om alle er med – etterfulgt av et rungende «WAKE UP!!» – så er Verk like tvetydige som den Brecht de framstiller.

**For Brecht var det viktig at publikum ikke skulle føle, men tenke. Som et ledd i dette benyttet Brecht seg av en «underliggjøringsseffekt», for å skape avstand mellom tilskuer og fiksjon. Utøvernes samspill og tilstedeværelse, kombinert med et like massivt lyd- som scenebilde, suger ironisk nok inn tilskueren. Men de mange assosiasjonene til Hollywoods filmproduksjoner**

får en dobbel bunn av at det nettopp var Hollywood som ble Brechts neste eksilmål. At forestillingen i tillegg spilles på engelsk, samt er spekket med metakommentarer, holder oss også på en viss avstand.

**Verk balanserer her humor**

med alvor, samt fiksjon med virkelighet, på for-billedlig vis. Og når Puntilla forsvinner inn i solnedgangen sammen med et lag med hattifnatter, vet jeg ikke om jeg skal le eller gråte – og det er vel nettopp det som er meningen.

**ANETTE THERESE PETERSEN**



«Build me a mountain» dreier seg omkring Bertolt Brechts eksilopphold i Finland og bolttrer seg i visuelle virkemidler. FOTO: VERK PRODUKSJONER